

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיה"ר"ז ר"ט)

דער קוואל

איך פאלג, ווייל אזוי וויל דער אויבערשטער!

גלייך מאכן, שפעטער ונשמע - אז מען וועט פאלגן
דעם אויבערשטנס מצוות און מען וועט דאס טון
בשמחה וועט מען זוכה זיין יעדער לויט זיינע דרגות
צו שפירן א טעם אין די מצוות.

דערפאר האבן די אידן באקומען צוויי קרוינען, ווייל
אז מען איז זוכה צו טון די מצוות מיט שמחה איז מען
זוכה צו א קרוין איבערן קאפ! דאס איז דער חילוק
פון א איד ביז א גוי, א גוי מוז אלעס פארשטיין מיט
זיין שכל, יעדע מצוה וואס דער באשעפער גיבט זיי,
זענען זיי חוקר, זיי ווילן אז דער אויבערשטער זאל זיי
מגלה זיין אלע טעמים פון די מצוות וועלן זיי אפשר
דעמאלט איינהאלטן די מצוות, אבער די אידן מאכן
אלע מצוות מיט א שמחה. ווי ר' נתן שרייבט, 'זיכער
אויב די גוים וואלטן געזען די ליכטיגקייט פון די
מצוות, ווי יעדע מצוה שיינט אין אלע וועלטן און דאס
איז העכער פון אלע תענוגים פון דער וועלט, העכער
פון אלע הצלחות און נאך אסאך מער פון דעם, זיכער
איז נישטא דער וואס איז אזא שוטה און טפש וואס
ויל נישט באקומען אזא וואוילקייט, אזא זיסקייט,
אזא נחציות בפרט אז מען קען קויפן די מצוות מיט
אפאר גראשן, מיט עטליכע דאלאר קען מען קויפן א
בינטל ציצית פאר א טלית, אדער אן אנדערע מצוה
וואס קאסט ווייניג געלט.'

די גאנצע וועלט קען נישט פארטראגן די ליכטיגקייט
וואס ליגט אין יעדע פשוטע מצוה - וואס איז זייער
דערהויבן און הויך, וואויל איז דער וואס איז זוכה צו
מאכן די מצוות מיט שמחה. אשירנו אז מיר האבן זוכה

מיר האלטן א שבת נאך קבלת התורה. לעצטע וואך
האבן מיר זוכה געווען צו באקומען א נייע תורה, די
וואך איז די תורה מאריה וועגן דער מעמד וואס איז
געווען ביים בארג סיני.

עס שטייט אין פסוק כ"ל אשר דבר ה' נעשה ונשמע
(שמות כד, ז') אז די אידן האבן געפעדערט און געזאגט
קודם 'נעשה' און נאכדעם 'ונשמע'. ר' נתן שטעלט זיך
אויף דעם פסוק מיט א וואונדער, ווי אזוי קען מען טון
עפעס פאר מען הערט וואס מען דארף טון? אזוי ווי א
טאטע זאגט פאר זיין קינד: "וויילסט מיר פאלגן וואס
איך גיי דיר יעצט בעטן?" און דאס קינד זאגט: "א, איך
גיי עס שוין מאכן", נאך פאר דאס קינד ווייסט בכלל
וואס ער דארף טון, וויאזוי קען דאס זיין? ר' נתן איז
ממש, אז דער פסוק לויבט אויס די אידן אז זיי האבן
געפעדערט און גלייך געזאגט נעשה פאר נשמע, אבער
וויאזוי קען מען זיך אויסמאלן אין שכל אזא זאך? טון
א זאך פאר מען הערט וואס מען דארף טון.

ר' נתן איז מסביר אז דאס איז די שיינקייט פון אידישע
קינדער, די אידן האבן געזאגט אז זיי ווילן נישט חוקר
זיין מיט קיין שום חקירות די טעם פון די מצוות, זיי
דארפן נישט פארשטיין, וואס דער באשעפער וועט
זאגן וועלן זיי טון אן פארשטיין, אן קיין שאלות און
חקירות, נאר נאכן טון די מצוות קען מען זוכה זיין
'ונשמע', דאס מיינט פארשטיין מיטן הארץ! רש"י
ברענגט אראפ אסאך מאל פון חז"ל אז נשמע מיינט
'שומע אני' - איך פארשטיין, אידישע קינדער האבן
געזאגט: "וואס דער באשעפער וועט הייסן וועלן מיר

געווען צו אזא אייביגע מתנה, מיר דארפן זאגן ביים דאווענען אינדערפרי דעם אשירנו מה טוב חלקינו מיט א געוואלדיגע שמחה עד אין קץ ותכלית אז מיר זענען זוכה צו גלייבן אין באשעפער און אין זיין תורה, אין משה רבינו און אלע צדיקי אמת, מיט די הייליגע אמונה דארפן מיר זיך פרייען, וועלן מיר זוכה זיין נאכדעם יעדער לויט זיין דרגה צו קענען משיג זיין די מצוות ביז איר שורש.

בפרט יעצט קומען די טעג פון אדר וואס מען

פארמערט מיט שמחה. זאל השם יתברך העלפן מיר זאלן זיך קענען באנייען אינגאנצן, זיך פרייען מיטן 'שלא עשני גוי' זיך פרייען מיט די 'נקודות טובות' דאס איז די אמת'ע שמחה. דער אויבערשטער זאל העלפן אז נאך דאס יאר זאל מען שוין קענען אינגאנצן אויסמערקן דעם עמלק און זיך גרייטן צום פורים ווי עס דארף צו זיין.

לאמיר זיך באנייען מיט שמחה, עס זאל שוין נתקדם ווערן דער פסוק 'ושמחת עולם על ראשם', גוט שבת

איין אעשה'לע

לכבוד די מערכת פון דעם רבינ'ס ליכט,

איך וויל אייך באדאנקען פאר אייער הייליגע ארבעט. איר האט די זכיה אריינצוברענגען דעם רבינ'ס אור אין די אינגע קינדער און כ'וועל אייך זאגן א סוד, ששש... אייך ערוואקסענע האבן הנאה פון דעם הערליכן בלעטל. דער רבי וועט אייך זיכער נישט שולדיג בלייבן.

אצינד וויל איך מיטטיילן א מעשה פון תפלה וואס האט פאסירט מיט מיר:

איך בין ארויסגעפארן אויף א נסיעה צו קברי צדיקים אינאיינעם מיט מיין משפחה וועלכע זענען דא אנגעקומען פון חוץ לארץ.

איך קום אהיים און באמערק אז מיין סאנסא (מפ3) איז געלם. עס האט מיר זייער ליידט געטון, נישט אזוי ווייט פאר די געלט שאדן ווי אויף די קארטל

וואס איז געווען אין דעם און איז פארלוירן געגאנגען אינאיינעם. איבערהויפט האט מיר געארט אויף מיין ברודער וועלכע האט זייער באדויערט דעם קארטל וואס האט אנטהאלטן נגונים וואס ער האט אליין אריינגעזינגען. בקצור, ס'איז געווען א הפסד פון אסאך אינפארמאציע וואס מיר האבן זייער נישט געוואלט פארלוירן.

"קום מתפלל זיין," האט מיין ברודער מיר דערמאנט. "טאקע ריכטיג," האב איך געענטפערט, אבער אין מיר האב איך געקלערט אז ס'איז שוין א פארלוירענע מעשה. וואו וועט מען יעצט קענען טרעפן א סאנסא ערגעץ צווישן די וועגן און שטעגן. אפילו אויב א רייניגער וועט זיך נעמען די מי דאס אויפצוהויבן, וועט ער נישט וויסן צו וועמען דאס געהער.

אבער תפלה איז תפלה. מיר אידן האבן אמונה און רעדן צו אונזער ליבער באשעפער.

אלס א השתדלות, האב איך אנגעקלינגען מיין קרוב און געפרעגט אויב ער האט אפֿשער געזען א סאנסא ערגעצוואו אונטערנוועגס?

"אה, כ'האב דיר פונקט געוואלט קלינגען," האט ער אויסגערופן. נאכדעם וואס דו ביסט אהיימגעפארן,

מיט די סאנסא, האב איך עס אויפגעהויבן. וואס זאגסטו, ס'איז טאקע דייןע?

יא. ס'איז געווען מיין פארלירענע אבידה. דאן האב איך פארשטאנען אז תפלה מאכט מען סייווי אפילו דער יצר הרע ווארפט אויף אפט אריין אין געפילן שייסלעך מיט יאוש. דארפן מיר זיך שטארקן און קיינמאל נישט אויפגעבן האפענונג.

האט שלומי זיך אראפגעבויגן אונטערן טיש וואו מיר האבן געגעסן, צו צאמנעמען די שמוץ און האט אויפגעהויבן א סאנסא, אבער גלייך האט ער דאס צוריק אראפגעלייגט. "עס געהערט נישט צו אונז", האט ער זיך אונטערגעזאגט.

מיר האט זיך יא געדאכט אז איך האב דיר געזען

אזוי ארום איז אויסגעקומען אז רבי נתן האט זיך באקענט מיט'ן רבין ערב ראש השנה (ווי געשריבן אין אן אויספירליכע באריכט אין די פריערדיגע קאפיטלעך). ס'איז געווען א געוואלדיגע סייעתא דשמיא אז רבי נתן איז געבליבן אין נעמירוב וואס איז בלויז צוויי שעה פון ברסלב. ווען ער וואוינט ווען שוין אין בארדיטשוב איז א ספק צו ער וואלט בכלל געהערט פון רבין און צו ער וואלט געקענט פארן אזוי אפט.

למעשה האט זיך דער באזוך פון שווער אפגעשטופט און ער איז ערשינען ערשט נאך ימים טובים, אנהייב ווינטער. די באזוך האט אריינגעבלאזן א פרישער חיות אין די טאכטער, רבי נתן'ס רעביצין. ס'איז שוין אריבער פיל צייט פון ווען זי האט צום לעצט געזען איר הייליגער פאטער. (אין יענע צייט האט געקענט פאסירן אז מען זאל נישט זען נאנטע משפחה פאר לאנגע חדשים און אפילו יארן.)

צווישן אנדערע האט די רעביצין זיך אויסגערעדט

אין קורצן פון פריער:

רבי נתן איז זיך מ'דבק צום רבין בלב ובנפש. דער רבי איז אים מ'דריך צו עבודת השם. צווישן אנדערע זאגט ער אים אז ער זאל וויכמען זיינע טעג בלויז צו עבודה און תפלה. ביז דאן פלעגט זיין רעביצין שטיין אין געשעפט און רבי נתן פלעגט מאכן די חשבונות יעדן טאג, אבער אצינד לאזט ער אלעס אפ. די ארומיגע זאגן אים מוסר אבער ער ווייסט אז ער האט נאר איין ציל אין לעבן, צו פאלגן דעם רבין און זיינע עצות.

אצינד ליינט ווייטער:

אין די פריערדיגע קאפיטלעך האבן מיר געברענגט אז אינמיטן זומער האט רבי נתן גערעכנט זיך אריבערצוציען קיין בארדיטשוב צו פירן דארט די געשעפטן, אבער אזויווי ער האט באקומען א ידיעה אז זיין הייליגער שווער, הגה"צ רבי דוד צבי זכרוננו לברכה, איז אונטערוועגנס און וועט אין די נאנטע טעג פארבייפארן נעמירוב, האט ער אפגעלייגט זיין אריבערציען זיך אויף שפעטער.

אונטערזעצונגס פון לערנען און דאווענען א גאנצן טאג, אבער האט אויסגעארבעט א פשרה מיט זיין משפחה אז ער וועט נישט פארן אזוי אפט קיין ברסלב און וועט פון צייט צו צייט ריזן קיין בארדיטשוב צו איינהאנדלען פרישע סחורה.

מזל טוב!!! מזל טוב!!!

ערב שבת קודש פרשת תולדות, ראש חודש כסלו, איז ביי רבי נתן אין שטוב ליכטיג געווארן פון די גרויסע שמחה ווען עס איז אים געבוירן געווארן א אינגל בעיבי! צען יאר נאך דער חתונה! דעם רבי'נס ברכה איז פולקאם מקיים געווארן.

(אין די פאריגע קאפיטלעך האבן מיר געברענגט ווי דער רבי נתן רעדט זיך אויס צום רבי'ן אז די קינדער האלטן זיך נישט ביי אים לא עלינו. דער רבי הייסט אים ברענגען א פדיון פון זעקס בענקלעך קעגן דעם ו' וואס טוט באהעפטן די אויבערשטע טייל און די אונטערשטע טייל פון דעם אות א'; לויט די תורה וואס דער רבי האט געזאגט שבת שובה. שפעטער האט רבי נתן טאקע געהאט זעקס קינדער.)

די שמחה איז געווען אין לשער אז מען האט דאס ענדליך דערלעבט. אלע משפחה און פריינט האבן זיך געפרייט צו די געוואלדיגע שמחה; רבי נתן מיט זיין רעביצין האבן זוכה געווען צו א בן זכר - א קדישיל!

די שמחה איז אבער פארנעפלט געווארן, ווען די רעביצין האט אנגעהויבן זיך נישט גוט צו פילן. מען איז געלאפן ברענגען א דאקטאר וואס זאל איר באהאנדלען. פאר רבי נתן האט דאס זייער נישט געשמעקט, וויסנדיג פונעם רבי'נס התנגדות זיך צו באניצן מיט דאקטוירים. אבער זייענדיג נאך א פרישער חסיד פון רבי'ן, איז ער נאכנישט געווען גענוג שטארק ביי זיך אוועקצושיקן דעם דאקטאר.

דאס הארץ אז נישט נאר וואס איר מאן איז געווארן א חסיד נאר דערצו האט ער זיך באקענט מיט א נייער רבי. ער פארט זייער אפט קיין ברסלב וואו דער רבי וואוינט. און יעצט האט ער כמעט אינגאנצן אראפגעווארפן פון זיך דאס עול הפרנסה.

פאר'ן שווער האט דאס אין אנהייב זייער נישט געפאלן, אבער נאכדעם האט ער איר א פרעג געטון: "לערנט רבי נתן עפעס תורה?!" "א! זיכער! נאך פיל מער ווי פריער!" האט די רעביצין באשטעטיגט. "און פון אזא מאן ווילסטו זיך גט'ן?!" האט דער פאטער איז פארגעהאלטן מיט פארדרוס. "מיט די נאז זאלסטו אקערן אים צו ברענגען פרנסה, און זאלסט אים נישט שטערן פון לערנען. נעם א זאק זאלץ, זעץ זיך אין מארק און פארקויף עס!!!"

ווי שטארק רבי דוד צבי איז געווען א מתנגד, איז ער אבער געווען אן אמת'ער גאון און ריכטיג געוואוסט ווי אפצושאצן למוד התורה. און די טאכטער, וועלכע איז ערצויגן געווארן צו אהבת התורה האט דעהערט די פייערדיגע רייד פון איר פאטער, האט זי גלייך גענומען אויף זיך דאס עול פון פרנסה מיט מסירת נפש. איר גרעסטע זכיה איז געווען צו האבן א מאן א תלמיד חכם וואס געבט זיך אוועק פאר תורה ועבודה.

ווען רבי דוד צבי האט געהערט אז דער רבי צו וועמען רבי נתן איז געווארן מקשר, האט אריינגעבלאזן אין אים א חיות און התמדת התורה, האט ער זיך אנגערופן: "אזא רבי וואס געבט אריין א חשק צו לערנען פלייסיג תורה, דארף מען דאנקען?" דאס איז געווען א חידוש ביי אלעמען וואס האבן געוואוסט אז רבי דוד צבי איז א מתנגד. אבער פונדעסטוועגן איז ער געווען אן איש אמת.

רבי נתן האט זיך ווייטער געהאלטן צו זיין

רבי האט אים דאן געזאגט א תורה וואס ער איז דארט מסביר דער ענין, אז ווען א מענטש מאכט זיך א גרינטליכע חשבון הנפש אויף אלע זיינע מעשים צו זען צי אלעס איז אויסגעהאלטן ביי אים לויט ווי דער אויבערשטער וויל, איז ער ממתיק אלע דינים פון אים און דאס איז פארבינדן מיט'ן געבורט פון א קינד. דער רבי האט דערביי געזאגט א טיפע הסבר פארוואס די וועלט דריקט זיך אויס מיט'ן לשון: "מען דארף לויפן נאך א דאקטאר."

ליינט ווייטער אין קומענדיגן נומער אי"ה נאך איבער דער באזוך ביים רבי'ן און די שווערע גזר דין אויפ'ן קינד פון זיין חבר.

למעשה האט דער באשעפער געהאלפן אז די רעביצין האט נישט געדארפט אנקומען צום דאקטאר'ס הילף און רבי נתן האט פריי אפגעטעמט.

דער ברית איז פארגעקומען פרייטאג פרשת ויצא און מען האט א נאמען געגעבן דעם קינד, שכנא. עטליכע טעג נאכ'ן ברית האט זיך רבי נתן ווידער ארויסגעלאזט אין וועג צום רבי'ן. דער רבי איז געווען פרייליך מיט די גוטע בשורה. אין דעם שמועס, האט רבי נתן דערציילט איבער דעם אינצידענט מיט'ן דאקטאר. דער רבי האט אים שטארק מחזק געווען אויף דעם וואס ער האט זיך נישט געוואלט באניצן מיט'ן דאקטאר. דער

המשך פון זייט 12

דאס שווייגן האט געראטעוועט

פארזאמלן און אראפשלעפן!!!

פלוצלינג רופן זיי מיר רובי, כאילו איך וואלט געווען עפעס א גאסן-יונג...

מיט א פעסטע החלטה, האט ראובן מחליט געווען אפצוהאקן מיט זיי, און זיי נישט ענטפערן. נישט צו רעדן מיט זיי, און בכלל מער נישט צו קומען צו דעם מסוכנ'דיגן פעדלעריי טישל.

א וואך שפעטער, ווען ער איז אנגעקומען צו די שטיבלעך אויף צו דאווענען מעריב, האט קובי געלאכט צו אים, אבער ראובן - וואס איז געווען פעסט ביי זיך - האט אים איגנאירט, נישט געקוקט אויף אים, און אים נישט געענטפערט.

אזוי איז ראובן די לעצטע רגע געראטעוועט געווארן פון אפגרינד, פונקט ווי דער קייזער'ס טאכטער וואס האט נישט געענטפערט דעם רוצח, און דערמיט זיך געראטעוועט איר פרייהייט און לעבן, אין די לעצטע רגע.

זיך פארקערט אויף גאנץ מסכת שבת, און איך בין געווען פון די גרעסטע מצטיינים אין כחה. ווי בין איך פלוצלינג אזוי געפאלן? וויאזוי? אזוי ווי! וואס געשעט מיט מיר?! וואו בין איך? אזוי אזוי!!!

מיט וועמען דריי איך זיך? מיט וועמען רעד איך? דאס איז מסוכנ! פייער!

צו קען איך זיי דען? אזויפיל קען מען קלאר זען מיט די אויגן, אז קיין סאך יראת שמים האבן זיי נישט... די קליינע קאפל, אן קיין בארד און פאות, פרעמדע געמען - אין די גאנצע חדר האב איך נישט אזעלכע חברים, נישט קיין קובי, און נישט קיין גדי! דאס העמד פון גדי קוקט אויס פונקט ווי פון די וואס זענען ווייט פון שמירת שבת. און ער רעדט נאך מיט מיר ווי א חבר און טראגט מיר אן א ציגארעטל??? וואס גייט פאר מיט דיר ראובן?

- שרייפט ער צו זיך זעלבסט מיט א פעסטן שטימע - אנטלויף, אנטלויף! מען פרובירט דיר צו

דאס טייכל טרערן

ביים היינליכן ציגן

בירגער.

אין יענע צייט פלעגן אלע באגלייבטע בירגער דינען אלס שפיאנען פאר די רוסישע לאנד, ווען די גוי'שע שטובן האבן באמערקט ווי דאס קינד בלייבט יעדן טאג אין שטוב און גייט נישט לערנען, האט רבי יוחנן געפאקט פֿעק און געוואנדערט צו א צווייטן אויבאמערקטן אָרט.

רבי ברוך יעקב דערציילט אז רבי יוחנן האט אים קיינמאל נישט געשלאגן חוץ פון איין מאל. געווען איז דאס נאך זיין חתונה, ווען רבי יוחנן האט אים באמערקט מיט א ציגארעטל אין מויל, וואס דאס איז קעגן דעם רבי'נס רצון, האט ער זיך נישט געקענט איינהאלטן און פון גרויס צער האט ער אים געגעבן א פאטש אין פנים. פון דאן, האט רבי ברוך יעקב מער נישט גענומען קיין ציגאר אין האנט.

אלס דאנקבארקייט פאר אים אויפציען מיט אזא איבערגעגעבנקייט, האט רבי ברוך יעקב געטוישט זיין נאמען צו 'גאלאנט', אויף ווייל רבי יוחנן האט

ליידער נישט איבערגעלאזט קיין דורות.

טראכטן פון א צווייטן איד, מיט דעם האט זיך רבי יוחנן אויסגעצייכנט. ווען א איד פון חוץ לארץ איז געקומען איינמאל דאווענען אין בֶּרֶסֶל'ער שול, רבי יוחנן האט באמערקט ווי זיין טלית איז אביסל פארפלעקט. נאכן דאווענען איז ער צו געגאנגען, אראפגענומען דעם טלית און צומארגנס איר צוריקגעברענגט ריין געוואשן!

אין זיינע עלטערע יארן ווען רבי יוחנן איז געפאלן און זיך לא-עלינו צעבראכן זיינע בייגער, דאס

אין קורצן פון פריער

עס איז געקומען א שווערע נסיון פאר די משפחה, דער שוואגער פון רבי יוחנן, דער חסיד רבי נפתלי צבי דובינסקי, איז פארשיקט געווארן קיין סיביר פאר גאנצע ניין יאר, פארן איבעררעדן א צווייטן איד צו היטן שבת!

יעצט ליינט ווייטער

רבי יוחנן האט זיך אונטערגענומען צו מחנך זיין זיין פלומעניק, רבי ברוך יעקב, ער האט אים ערצויגן ווי אן אייגן קינד צו די תורה און צום רבי'נס וועג מיט מסירות נפש ממש.

ווען די רדיפות פון די

קאמוניסטן האט זיך געשטארקט, איז רבי יוחנן אריבער וואוינען קיין טאשקענט אין אוזבעקיסטאן, אין טאשקענט האבן דאן געוואוינט עטליכע בֶּרֶסֶל'ע חסידים און אפילו פארמאגט א שול אויפן רבי'נס נאמען.

דאָרט האט נישט געשוועבט אזא סכנה צו פירן א אידישע לעבן. רבי יוחנן האט פארשטייט זיך מיטגענומען דאס קינד ברוך יעקב און האט זיך איינגאנגן אַוועקגעגעבן צו אויפציען דאס קינד מיט ערליכקייט און אים נישט געשיקט צו די גוי'שע שולעס ווי דאס געזעץ האט פאןלאנגט פון יעדן

טראץ וואס ער איז געווען אַרומגענומען מיט צער
און פיין האבן די אַרומגעגענישט געהערט ער זאל
זיך אָפּרעדן אויף זיינע שמועצן. אויך אינעם טיפּן
עלטער, ווען די קרענק האט טיף געשלאָגן אינעם
גוף, אז ליגנדיג אין בעט פלעגט ער זיך וואַרפֿן פון
איין זייט צום צווייטן פון גרויס צער, אָבער ער פון
זיין זייט ווען מען האט אים געפֿרעגט איבער זיין מצב
האט געענטפֿערט מיט שמחה און אַ ליכטיגע פֿנים:

”ברוך השם!”

אזוי איז אים געלונגען צו באהאלטן זיינע ווייטאגן, אז
זיינע נאנטע האבן באַמט נישט געוואוסט צו ער ליידיט
אָדער נישט.

זיינע כוחות הנפש און פעסטע אַמנאָה האט ער
געצויגן פון הייליגן רבי'ן. ביז זיין לעצטן טאג איז ער
געווען מיט איין שטיק ישוב הדעת, אין זכות פון זיינע
פילע התבודדות וואס ער האט זיך אויסגערעדט צום
הייליגן באשעפער.

(בילד א שול אין אוזבעקיסטאן)

האט אים געברענגט שרעקליכע ווייטאגן, בפרט אז
ער איז שוין געווען אלט און שוואַך. זיינע קרובים
האבן אים געברענגט אַ מעדעצין צו שטילן זיינע
שמועצןליכע ווייטאגן, אָבער רבי יוחנן האט בשום
אופן נישט מסכים געווען צו הערן וואס זיי ווילן, ער
האט ענדערש אויסגעוועלט צו ליידין און שווייגן ווי
צו עובר צו זיין אויפן רבי'נס רייד זיך צו דערווייטערן
פון דאקטוירים.

זיינע שטוב מענטשן וועלכע האבן נישט געקענט
צוזען זיין פיין, האבן געפֿרעגט ביים דאקטאר אַן עצה,
האט ער פֿאַרגעשלאָגן אז איינער פון די משפּחה זאל
איבערנעמען דעם עלטערן איד צו נעמען די רפואות
ווייל עס וועט אים זיך לוינען. ווען רבי יוחנן האט
זיך אונטערגעהערט זייער געשפּרעך, האט ער זיך
אנגערופן: ”דער דאקטאר דאַרף לעבן און ברענגען
פרנסה, דעריבער וועל איך נעמען די מעדעצינען,
אָבער איך וויל אויך לעבן, דעריבער נעם איך עס
נישט אַריין אין מויל!”.

לבבד חודש אדר און א גאנץ יאר!!

פ צ ז מ ד ג כ ב י ס ת א ז ה י פ ז כ

מ ק מ י מ כ מ ק ב נ פ א ת ק מ מ ד ת

ל י ש פ ת ג ת ה כ ט פ ל י צ ו ז י מ י

ליין די ליכטיגע ווערטער מיט די הילף פון די סימנים דא אונטן

סימנים

כ	י	ט	ח	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א
ל	מ	נ	ס	ע	פ	צ	ק	ר	ש	ת
ת	ש	ר	ק	צ	פ	ע	ו	נ	מ	ל
א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ

סיפורי מעשיות משנים קדמוניות

מעשה י'
דער בערגער און דער
ארימאן #8

‘פֿנים’ – און האט אים ארויסגעשטופט
– און ער האט צו אים געזאגט: “גיי!”
און דער ‘מאטראס’ – ער ווייסט
גארנישט וואס מיט אים טוט זיך!

און תיכף ווי ער איז ארויסגעגאנגען,
און דאס ‘פֿנים’ איז אים געווען
פארהאנגען – און דאס ‘חיל’ (דהיינו: די
‘וואך’), האט נישט געוואוסט (אז דאס איז
נישט די ‘בת־קיסר’, נאר א ‘מאטראס’).

האבן זיי אנגעהויבן מיט אים צו גיין
תיכף – זיי האבן געמיינט, אז דאס איז
די ‘בת־קיסר’!

און דער ‘מאטראס’ איז געגאנגען מיט
דעם ‘חיל’, וואו זיי האבן אים געפירט
– און ער האט גארנישט געוואוסט וואו
ער איז אין דער וועלט – ביז ער איז
געקומען אין דעם ‘חדר’ אריין, וואס
די ‘בת־קיסר’ איז דארט געזעצן – האט
מען אים אפגעדעקט [אויפגעדעקט] דאס
‘פֿנים’ – האט מען דערזעהן: “אז דאס
איז גאר א ‘מאטראס’” – איז געווארן
דארט, זייער א ווילדער רעש!

(און דעם ‘מאטראס’, האט מען אנגעפאשט
גאנץ גוט אין ‘פֿנים’ – און מען האט אים
ארויסגעשטופט – ווארן ער איז זיך קיין ‘חייב’
נישט [ער איז גארנישט שולדיג], ווארן ער האט
גארנישט געוואוסט).

אמאל איז זי צו אים געקומען – איז ער
געגאנגען, און האט איר אויפגעשפנט
דאס ‘חדר’ [צימער], וואס דארט זענען
געשטאנען די ‘גילדענע פייגל’ וכו’.
האט זי געזעהן: [אז] ס’איז זייער א
‘ווילד’ [וואונדערליכע] חידוש!

און די ‘איבריגע מענטשן’ וואס זענען
מיט איר געווען (דהיינו: די ‘וואך’ וכו’),
האבן אויך געוואלט אריינגיין אין
דעם ‘חדר’ [צימער] – האט ער געזאגט:
“ניין!” “ניין!” “דאס ווייז איך נישט
[פאר] קיין שום ‘מענטשן’, נאר [פאר]
דיר, ווייל דו ביזט דעם ‘קיסר’ס
טאכטער’ – אבער פאר ‘אנדערע’,
ויל איך דאס גארנישט ווייזן!” איז זי
אליין אהין אריינגעגאנגען!

איז ער [דער רוצח] אויך אריינגעגאנגען
אין דעם ‘חדר’ אריין – און ער האט
פארשלאסן די ‘טיר’ – און ער האט
געטאן פראסטע [פשוט און פראסט],
און האט גענומען א ‘זאק’, און האט
זי מיט געוואלד [געצווינגערהייט]
אריינגעלייגט אין ‘זאק’ אריין – און ער
האט פון איר אראפגענומען אלע אירע
‘קליידער’.

און ער האט אנגעטאן די ‘קליידער’
[פונעם ‘בת־קיסר’] – [פאר] א ‘מאטראס’
– און ער האט אים פארהאנגען דאס

און דער 'רוצח' האט גענומען די 'בת-קיסר' - און ער האט געוואוסט, אז מען וועט אים בוודאי נאכיאגן.

איז ער ארויסגעגאנגען פון דער 'שיף' - און ער האט זיך מיט איר באהאלטן אין א 'גרוב', וואס דארט איז געווען 'רעגן-וואסער' - ביז דער 'רעש' וועט איבערגיין [אריבערגיין].

און [פאר] די 'מאטראסן' פון דער 'שיף' האט ער אנגעזאגט: "אז זיי זאלן תיכף אפשיידן די 'אנקערס' [די 'שיף' זאל אוועקפארן], און זיי זאלן תיכף אנטלויפן - ווארן מען וועט זיי בוודאי תיכף נאכיאגן - און 'שיסן' וועט מען בוודאי נישט צו דער 'שיף', מחמת [צוליב] דער 'בת-קיסר' - ווארן זיי וועלן זיך מיינען, אז זי איז דארט אין דער 'שיף' - נאר זיי וועלן אייך נאכיאגן - איבערדעם [צוליב דעם] זאלט איר אנטלויפן תיכף - [און אויב] וועט מען אייך 'כאפן' - וואס איז?!"

אזוי-ווי דער שטייגער איז פון 'רוצחים', [אז] זיי קוקן אויף זיך גארנישט (כלומר: זיי זענען זיך מפקיר).

און אזוי איז [טאקע] געווען - [אז] ס'געווארן א גרויסער 'רעש' - און מ'האט זיי תיכף נאכגעיאגט! - נאר מ'האט זי דארט נישט געפונען.

און דער 'רוצח' האט זיך באהאלטן מיט איר, אין א 'גרוב' פון 'רעגן-וואסער' - און זיי זענען דארט געלעגן.

און ער האט זי געשראקן [דערשראקן]: "אז זי זאל נישט שרייען - כדי מענטשן זאלן נישט דערהערן!"

און ער האט צו איר אזוי געזאגט: "איך האב מיר 'מוסר-נפש' געווען פון דיינעטוועגן, כדי איך זאל דיר 'כאפן' - און אז איך זאל דיר ווידער אנווערן [דערלייגן], איז מיין לעבן ביי מיר גארנישט ווערד - ווארן ווייל [וויבאלד] דו ביזט שוין ביי מיר אין די 'הענט', [איז] אז איך זאל דיר ווידער אנווערן [דערלייגן], און מ'זאל דיר אפנעמען פון מיר - איז שוין מיין לעבן ביי מיר גארנישט ווערד - דרום [דעריבער] וויבאלד דו וועסט נאר א געשריי טאן - וועל איך דיר תיכף דערווארגן [דערווערגן] - און לאז [זאל] זיך שוין מיט מיר טוהן, וואס ס'וועט זיך טוהן - ווארן איך בין שוין ביי מיר גארנישט ווערד!"

האט זי מורא געהאט פאר אים (כלומר: די 'בת-קיסר' וואס זי איז געלעגן אין דעם 'גרוב' מיט דעם 'רוצח', האט מורא געהאט צו שרייען - ווייל דער 'רוצח' האט זי געשראקן [דערשראקן]).

דערנאך איז ער ארויסגעגאנגען פון דארט מיט איר - און ער האט זי געפירט אין 'שטאט' - און זיי זענען געגאנגען און געגאנגען - און זיי זענען געקומען צו א 'ארט' - און דער 'רוצח' האט פארשטאנען: "אז דארט זוכט מען אויך!" - האט ער זיך מיט איר ווידער באהאלטן אין א 'מקוה'.

און דערנאך איז ער פון דארט אויך ארויסגעגאנגען - און איז געקומען צו א 'אנדער ארט' - האט ער זיך דארט אויך מיט איר באהאלטן, אין א 'אנדער וואסער'.

און אזוי האט ער זיך מיט איר באהאלטן, אלעמאל אין א 'אנדער וואסער' - ביז ער האט זיך מיט איר באהאלטן, אין די

גזלן' איז געניט [באקאנט] געווען אין וועגן, אזוי ווי זייער סדר איז - האט ער געוואוסט: "אז דא איז א 'ארט' פון 'מדבר', וואס היין 'שיפן' קומען אהער נישט" - איבערדעם [צוליב דעם] האט ער דא שוין קיין מורא נישט געהאט, פאר קיין שום מענטשן - האט ער זי געלאזט! זענען זיי געגאנגען (דהיינו: דער 'רוצח', און די 'בת-מיסר') - דער אהער, און דער אהער - זיי זאלן זיך זוכן עפעס 'עסן'!

האט זי זיך דערווייטערט פון דעם 'גזלן'! און דער 'גזלן' איז געגאנגען אין זיין וועג - און ער האט דערזעהן: "אז זי איז נישט דא נעבן אים!" - האט ער אנגעהויבן צו שרייען צו איר!

און זי האט זיך מיישב געווען - און האט אים גארנישט געענטפערט - ווארן זי האט זיך געטראכט: "וויבאלד" מיין 'סוף' איז זיך, [אז] ער וועט מיר פארקויפן - [אויב אזוי] נאך וואס [פארנוואס] זאל איך אים ענטפערן?! - [און] אויב ער וועט ווידער אנקומען צו מיר - וועל איך אים ענטפערן: [אז] איך האב נישט געהערט - בפרט [אז] הרגענען וויל ער זיך [דאך] מיר נישט - ווארן ער וויל זיך מיר פארקויפן!" האט זי אים [טאקע] נישט געענטפערט - און זי איז ווייטער געגאנגען!

און דער 'גזלן' האט זי געזוכט אהין און אהער - און ער האט זי נישט געקענט געפינען - און ער איז ווייטער געגאנגען - און ער האט זי [נאך] אלץ נישט געקענט געפינען! און מן-הסתם האבן אים [דעם 'רוצח-גזלן'] 'חיות-דעות' אויפגעגעסן!

אלע 'זיבן ערליי וואסערן', וואס דער 'בערגער' האט זיך באהאלטן מיט איר 'מוטער', כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט] - וואס דאס זענען די 'זיבן עדות', כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]!

ביז ער איז געקומען מיט איר אויף דעם 'ים'! האט דער 'רוצח' דארט געזוכט, [צו טרעפן] כאטשע א 'קליין שיפל' פון די וואס כאפן 'פיש' - כדי ער זאל מיט איר אריבער. האט ער געפונען א 'שיף' - האט ער גענומען די 'בת-מיסר'!

און ער האט זי נישט געדארפט, ווארן ער איז געווען א 'סריס', כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט] - נאר ער האט געוואלט זי פארקויפן צו א 'מלך' - און ער האט מורא געהאט: "טאמער וועט מען זי אנועקכאפן ביי אים?" - איז ער געגאנגען, און האט זי אנגעטאן אין [מיט] 'קליידער' פון א 'מאטראס' - האט זי א 'פנים' געהאט ווי א 'זכר'.

און דער 'רוצח' איז מיט 'אים' געפארן אויף דעם 'ים' (דהיינו: מיט דער 'בת-מיסר', וואס מיר רופן זי אן בלשון 'זכר' - מחמת [ווייל] דער 'רוצח' האט זי אזוי פארשטעלט, כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט])!

איז געקומען א 'שטורעם-ווינט' - און האט אנועקגעטראגן די 'שיף' צו א 'בארטן' - און די 'שיף' איז צובראכן געווארן - און זיי זענען געקומען צו דעם 'בארטן' וואס דארט איז געווען די 'מדבר', וואס דארט איז געזעצן דער 'בחור' הנ"ל [דעם 'בערגער'ס זוהן].

ווי זיי זענען אהינגעקומען - און דער

לאמיר זיך פאר הערן

די צענטע מעשה - דער בערגיר מיטן ארימאן (8)

- ☐ אין די אלע זיבן וואסערן וואס דער בערגיר האט זיך באהאלטן מיט איר שטער.
- ☐ אין א גרוב און אין א מקוה
- וועלכע קליידער האט דער רוצח אנגעטון די טאכטער פון קיסר?
- ☐ מיט קענעליכע קליידער און זי האט אויסגעזעהן ווי א קעניגן
- ☐ מיט קליידער פון א מאטראם און זי האט אויסגעזעהן ווי א זכר
- ☐ מיט צווייסיגע קליידער און זי האט אויסגעזעהן ווי א ארימאן
- וואס איז געשען מיטן שיף אינמיטן וועג?
- ☐ א שטורעם וויינט האט עס צובראכן
- ☐ עס האט זיך איבערגעדרייט
- ☐ גוליס האבן עס בארייכט
- וואו זענען אנגעקומען דער רוצח און די טאכטער פון קיסר, ווען זיי זענען אראפ פון שיף?
- ☐ צו א פיסטע סדבר
- ☐ צו די סדבר וואו דער קעניג געפינט זיך דארט
- ☐ צו די סדבר וואו דער זון פון בערגיר געפינט זיך דארט
- וואס האט זי געטון ווען דער רוצח האט געשריין צו איר?
- ☐ זי האט אים געענטפערט
- ☐ זי האט אים נישט געענטפערט
- ☐ זי האט זיך באהאלטן אונטער א ביום
- האסטו געלערנט די מעשה פון די וואר?
- ☐ יא
- ☐ נאין
- ☐ א חלק

- א. וואס האט ער איר באוואזן איינע פון די סאלן וואס זי איז צו אים געקומען?
- ☐ וילבערע כלים וואס דער האט געהאט
- ☐ די ציסער וואס דארט זענען געשטאנען די גאלדענע פייגעלעך
- ☐ ביידע חשובות זענען ריכטיג
- ב. וואס האט דער רוצח געטאן ווען ער איז אריין אין ציסער מיט די טאכטער פון קיסר?
- ☐ ער האט איר מיט געוואלט אריין געלייגן אין א זאק
- ☐ ער האט איראפ גענומען אירע אלע קליידער און האט עס אנגעטאן פאר א מאטראם און פארדעקט זיך פנים
- ☐ ביידע חשובות זענען ריכטיג
- ג. וואס האט מען געטאן פארן מאטראם טאכטער וואס מ'האט געזעהן אז ער איז אנשטאט די בת קיסר?
- ☐ מ'האט אים פארשיקט
- ☐ מ'האט אים געהרגעט
- ☐ מ'האט אים אנגעפאשט נאכן גוט אין פנים און מ'האט אים ארויס געשטופט
- ד. וואו האט זיך דער רוצח ערשט באהאלטן מיט די טאכטער פון קיסר?
- ☐ אין א גרוב מיט שלעגן און ענדיסן
- ☐ אין א מקוה
- ☐ אין א גרוב מיט רעגן וואסער
- ה. אין וועלכע פלעגער האט זיך דער רוצח באהאלטן מיט די טאכטער פון קיסר?
- ☐ אין זיבן פלעגער, א גרוב, מקוה, היילן, פעלדער, וועלדער, מדבריות, טייכן.

טיפער געטראכט

וואס האט דער רוצח געזוכט? - האט ער דאס געטראפן?

חשובות אויף די פריערדיגע וואך

אויף וועמען נאך ווערט דערמאנט ביי די מעשה אז ער איז א "רוצח"?

האט דער בחור (הבן הבערגיר) אנגעהויבן צו ריידין מיט בעס און האט גיזאגט. דער רוצח.

וועלכע מעשה נאך ווערט דערמאנט "רוצח"?

סוף מעשה ממלך וקיסר: ווארין היינט איז נאך גיווען אין דער שיף דאס גרויסע עשירות פון די רוצחים כנ"ל במעשה של הבעל תפלה: זיי האבן זיך אויס געקליבן אז רציחה איז דער תכלית.

דאס שווייגן האט געראטעוועט

געפונען שיסערס, שווערד-שפילעריינען, און נאך
אזעלכע שפאנענדע שפילעריינען וואס ער האט
נאך קיינמאל נישט געזען און געקענט.

איין טאג, האט ראובן געזען אז נעבן ראובן,
שטייט גדי, אָנגעטון מיט קורצע ערמל, און אויף
זיין העמד איז דא א בילד פון א גרויסע טאפּע.
קובי האט אָנגעפאנגען צוזאמען מיט גדי צו רעדן
מיט אים מיט א גרויסן שמייכל ווי אלטע חברים,
”אה רובי, קום זיך באקענען מיט גדי וואס איז
אויף מיין חבר. דו וויסט? גדי האט פיל מער
פראפעסאנאלע שיסערס ווי די וואס איך האב
דיר געגעבן...”

גדי האט געהאט אויף זיין געזיכט ריזיגע מאדנע
קאלירטע רינדעכיגע ברילן, און ער האט
געשמייכלט צו רובי ארויסנעמענדיג פון קעשענע
א ציגארעטל און אריינרויכערנדיג ביז זיינע נאז
און לונגען זענען געווארן אינגאנצן אָנגעפולט..
גדי האט זיך צוהיסט, און געפרעגט ראובן, ”וואס
איז מיט דיר, דו ווילסט אויך? נעם חבר, נעם
בחנם”.

פלוצלינג, האט ראובן געכאפט אַזא
טרייטל אין זיינע פיינער - אַזאנס
וואס ער האט נאך קיינמאל נישט
געשפּירט.

וואס? ! ר-א-ו-ב-! איך בין ראובן?
פלויז פאר א וואך צוריק האב איך

מיר האבן געלערנט אין די מצעה, ווי דער רוצח האט
אריינגענארט דעם קייזער'ס טאכטער אויף זיין שיף.
ער האט פארשטאנען אז מען וועט אים נאכיאגן, האט
ער זיך באהאלטן מיט איר אין א גריבל, אָנגאנדיג
איר, אז זי זאל זיך נישט דערוואגן צו שריינען, ווייל
אויב יא, וועט ער איר גלייך דערווערן! דערפאר,
האט זי געציטערט צו שריינען.

ער האט איר גענומען אויף א שיף, געקומען איז א
שטורעם ווינט און צובראכן די שיף און געטראגן די
שיף צום בארטן. דאָרט, האט ער געוואוסט אז קיינער
דרייעט זיך נישט, און דערפאר האט ער איר געלאזט
גיין אליין, און זי האט זיך אביסל דערווייטערט פון
אים.

פלוצלינג, האט ער זיך דערזען אז ער זעט איר נישט,
און ער האט אָנגעפאנגען צו שריינען צו איר, אָבער
זי האט געטראכט צו זיך, 'פארוואס זאל איך אים
ענטפערן? אויב ער וועט מיר סייזוי געפונען, קען
איך אלץ טענה'ן אז איך האב נישט געהערט ווי ער
רופט... ער וויל מיר דאך סייזוי פארקויפן! און זי
האט אים נישט געענטפערט.

ראובן איז ווייטער געגאנגען יעדעס מאל וואס
קובי איז געקומען צו די שטיבלעך. דאָרטן האט ער

טייערע ברסלב'ע חסידים

היות דער הייליגער רבי האט זייער געווארנט נישט צו מאכן חובות זענען מיר
געווען געצוינגען די וואך פרשת משפטים - שקלים נישט ארויסצורוקן דעם
רבי'נס ליבט אין ארץ ישראל.

מיר האבן זייער אז דער חשובער ציבור - וועלכער האט א ווארימקייט צו מפין
זיין דעם ליבט פון צדיק וועלן טרעפן אן עצה דורך תפלה טירחה. מפין מיר
זאלן ווייטער קענען ממשיך זיין מיט די עבודת הקודש.